

[Nathalie Lind.]

vanskelig situation, og det vil sige, at nyhedsformidlingen ville blive dårligere på det område, og den tid, man måtte beslaglægge i det tv, ville blive meget mere reklame, end vi vel næsten kan forestille os i udlandet. Vi ville ikke kunne sikre os mod, at det var de multinationale selskaber, der fik overtaget. Vi ville ikke betale selv, og det er det, jeg mener vi er nødt til at gøre: vi må betale grundudgifterne med henblik på at få oprettet denne anden kanal. Jeg hørte ikke et ord om, hvordan man vurderede dette, at blad-døden ville vokse. Vi hørte nogle ord, hvor hr. Svend Andersen (Rosk. a.), eller var det hr. Glistrup, brugte deres elskværdige evne til at karakterisere andre mennesker. Jeg bruger ikke, så meget som det partis talere gør, at sætte forskellige tillægsord på folk: det var den bureaukratiserende taler, det var den dame, der ikke havde indsigt i det og det. Jeg synes ikke, vi skulle bruge den form. Men nu sagde hr. Svend Andersen (Rosk. a.) til mig, at jeg ikke havde indsigt i reklamebranchen. Nej, jeg er ikke reklameuddannet. men jeg ved måske en lille smule om erhvervslivets forhold. Dét vil jeg godt have lov at sige, at jeg har hørt argumentationen før om, hvad slags reklamer det er. Det, der vil ske, er jo, at kæderne og de store firmaer vil bringe annoncer om slagvarer. Jeg ved ikke, om hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ved, hvad slagvarer er. Det er mælken, der er 5 øre billigere, eller smørret, der er 3 øre billigere osv. Det er på det niveau, det er de ting, jeg taler om, og det kan den lille butik ikke leve med, når det normale kundeunderlag falder væk.

Men jeg vil gerne takke hr. Lembourn alvorligt, fordi han siger, han erkender, at der ikke i dette folketing er et flertal for i øjeblikket at indføre reklamer, og så er han åben over for at finde andre løsninger; det er vi også. Men jeg kan ikke forstå — og det vil jeg så spørge fremskridtspartiet om — er man også dér åben og snakker ikke udenom? Er det rigtigt, det, der står i bemærkningerne til fremskridtspartiets forslag, at på længere sigt er det ikke nogen statsopgave at drive fjernsyns- og radiovirksomhed? Står man fast på dette, så er flertallet allerede af den grund væk. Jeg hører meget gerne en kommentar.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har nogle bemærkninger, først til hr. Lembourn. Hr. Lembourn fastslog, at det ikke var muligt for et tv-selskab, altså Danmarks radio, at være alsidigt; man kunne tale så smukt, man ville om objektivitet, men vi ved jo, sagde hr. Lembourn, at det er ikke muligt at være objektiv, vi har alle en politisk indstilling, vi har en religiøs opfattelse osv., og derfor er det ikke muligt at være alsidig.

Jeg kan altså forstå, at hr. Lembourn mener, at det er muligt at skabe alsidighed ved at have to ensidige tv'er. Er det rigtigt opfattet, så kan jeg kun sige, at det er en mærkelig form for logik virkelig at tro, man skaber alsidighed ved bare at have to. Der er da mange flere sider af alle ting. Det er naturligvis rigtigt i princippet, at virkelig alsidig og objektiv kan man ikke være, men man kan gøre en alvorlig anstrengelse for at være det. Den må være lige svær, hvad enten der er ét eller to selskaber. Spørgsmålet er bare, om man har et tilstrækkelig stærkt krav om, at man skal være det.

Jeg påviste, at hr. Lembourns forslag allerede på et meget alvorligt område aldeles ikke tilsigtede alsidighed; det var kun den del af befolkningen, der bor i de store byer, der skulle have muligheden for at vælge mellem 2 tv-selskaber.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at i radiokommissionen var hr. Stæhr Johansen, der dengang repræsenterede de konservative, fuldt ud klar over dette krav om, at man måtte have landsdækningen, idet hans forudsætning for det forslag, han plæderede for i radiokommissionen, var, at man ikke alene skulle dække 50 pct., men man skulle som Danmarks radio dække 100 pct.

Så sagde hr. Lembourn, at der var en masse lande uden om os, der producerede godt fjernsyn, og som havde reklamefjernsyn. Vel, der eksisterer en række lande med reklamefjernsyn, der er USA, der er Storbritannien og i meget beskedent omfang Vesttyskland. Der er af de nordiske lande kun ét eneste, og her må jeg sige, at det, jeg kender til det — det er måske ikke nok til at foretage en endelig dom — antyder for mig, at Danmarks radio meget vel kan stå sig i konkurrencen, det er nemlig Finland. Norge og Sverige har det ikke,